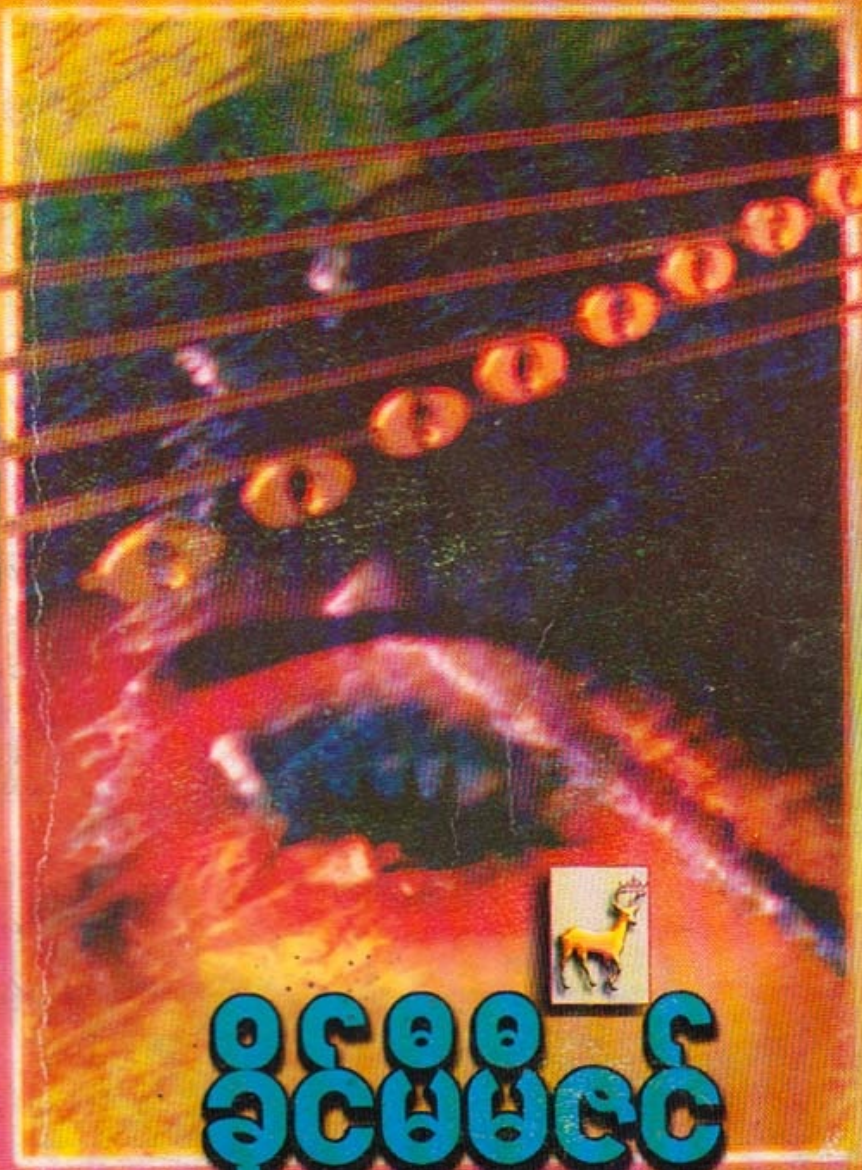

ဝင်းမင်း ခင်မင်း

နုလုံးသားကို ပိုင်စိုးသူ

အခန်း(၁)

ခိုင်မိမိဇင်

နှလုံးသားကို ပိုင်စိုးသူ

တစ်

သူနာပြု ဆရာမလေး မေကြည်ဖြူသည် လက်ထဲက အဖျားတိုင်း သာမိုမိတာကလေးကို ပြဒါးကျအောင် ခါရင်း ဖြူဖျော့နေသော အမျိုးသားလူနာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

အင်း... ဒီလူနာကို ကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာ။

သူ့လူနာအပေါ် ဂရုဏာသက်စွာကြည့်နေစဉ် မျက်လုံးများမှိတ်၍ နေသော လူနာသည် ဖြည်းညင်းစွာ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လာ၏ ။

“ဪ...ဆရာမ ရောက်နေပြီကိုး...”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲသွေး... အဖျားတိုင်းလိုက်ကြရအောင်နော်...”

ရဲသွေးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပါးစပ်ကို ဟပေးလိုက်သည်။

ရဲသွေးက လျှာအောက်တွင် ပြဒါးတိုင်ကို ဖိထားနေစဉ် သူနာပြု ဆရာမလေး မေကြည်ဖြူသည် သူ့လက်ကနာရီကို ကြည့်ရင်း ရဲသွေး၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်နေ၏ ။

သတ်မှတ်ချိန် ပြည့်သွားသည့်အခါတွင် ရဲသွေး၏ လျှာအောက်မှ ပြဒါးတိုင်ကို ထုတ်ယူကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် လူနာမှတ်တမ်း၏ ဇယားကွက်တွင် သူ့အင်္ကျီတွင် ထိုးချိတ်ထားသော ဘောလ်ပင်ကို ဖြုတ်၍ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်များကို ရေးသားနေပါ၏ ။

ရဲသွေးသည် ဖြူဝင်းနမ့်တံသော အသားအရေပြည့်ရှင်

သူနာပြုဆရာမချောချော လှလှကလေးကို ကြည့်ရင်း စိတ်အားငယ်သော စကားကို ပြောလာပါ၏။

“ဆရာမကတော့ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ဘယ်လိုမြင်မယ် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံးပအားမရဘူးဗျာ... မနက်ဖြန်လွန်ရင် ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာ ချုပ်ငြိမ်းသွားမလားပဲ”

“အို... မဟုတ်တာရှင်...”

မေကြည်ဖြူက လူနာ၏ လက်ကို အသာအယာကိုင်၍ ခေါင်းကလေး ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုအားငယ် စိတ်တွေမမွေးနဲ့လေ၊ မနက်ဖြန် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ပြီးတာနဲ့ ရှင်ဟာလူကောင်းပကတိဖြစ်ပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့...၊ ရှင့်ကို ခွဲစိတ်ကုသပေးမယ့် ဂွင့်ဦးလေး သမားတော်ကြီးက အစွမ်းထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တယောက်ပါ။ သူ့ကိုခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ဝိုင်းဝန်းကူညီလာမယ့် သူ့အဖွဲ့သားတွေကလည်း ဝါရင့် ဆရာဝန်နဲ့ ဆရာမကြီးတွေပါ။ လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးကုသမှု ပစ္စည်းတွေကလည်း ဒီဆေးခန်းကြီးထဲမှာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေပါတယ်။ အားတင်းထားနော်၊ စိတ်ဓာတ်မချလိုက်နဲ့၊ လူတယောက်မှာ စိတ်ဓာတ်က အရေးကြီးဆုံးပဲ”

မေကြည်ဖြူ၏ အားပေးစကားနှင့် နှုတ်ခမ်းလှလှကလေးတွင် ရှိနေသော အပြုံးလှလှတို့ကို ကြည့်ကာ ရဲသွေး၏ ဖြူဖျော့နေသော မျက်နှာတွင် သွေးရောင်ကလေး လွှမ်းတက်လာပါသည်။

“ဆရာမက အားပေးတတ်လိုက်တာဗျာ”

“ကျွန်မက အားပေးရုံမကဘူး၊ ကိုရဲသွေးတယောက် ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်ပါစေ၊ ကျန်းမာရေးဆုလာဘ်ကြီးကို မနွေးအမြန်ရရှိပါစေလို့ဆုတောင်းပြီး ညကျရင်

အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးလည်းစိတ်ပေးဦးမှာပါရှင်...”

သိမ်မွေ့သော အပြောအဆိုလေးများ။

သူ့လက်ကိုကိုင်၍ ညင်သာစွာ နှိမ့်သိမ့်နေမှုများကို ခံစားရင်း ရဲသွေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ကလေးများ သန်း၍ လာပါသည်။

“ဆရာမရဲ့ အားပေးစကားတွေအတွက် ကျေးဇူးအနန္တပါပဲဗျာ၊ မနက်ဖြန် ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အနားမှာ ဆရာမရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ခွဲစိတ်ခန်းထဲကို တာဝန်ကျသူတွေပဲ ဝက်ရပါတယ်၊ တက်လို့ စစ္စတာကြီးက ဝင်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုရဲသွေးအနားမှာ မေကြည်ရှိမှာပါရှင်”

“ဆရာမနာမည်က မေကြည်ပဲလား”

“မေကြည်ဖြူပါ ကိုရဲသွေး...”

“သိပ်အေးချမ်းတဲ့ နာမည်လေးပါပဲ ၊ လူနဲ့လည်းလိုက်တယ်”

*

“စစ္စတာ ... လူနာရဲ့အခန်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ဆရာမလေးက ဘယ်ဝပ်က ပြောင်းလာတာလဲ”

“ဘေဘီ ယူနစ်က ပြောင်းလာတာပါ ဆရာကြီး”

“သူနာမည်က...”

“မေကြည်ဖြူပါ ဆရာကြီး...”

“အင်း... မနက်က မောင်ရဲသွေးကို ဆရာကြီး ဝင်စကားပြောတုန်းက လောကကြီးကို အရှုံးပေးနေတဲ့ပုံပဲ၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အားမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ သူ့မျက်နှာ ကြည့်ရတာ ဆရာကြီးအားရမိလာတယ်၊ ဒီဆရာမလေးက သူ့အတွက်အရေးကြီးတဲ့ အားဆေးတစ်ခွပ် ပဲနဲ့တူတယ်...”

နှလုံး ခွဲစိတ်အထူးကု သမားတော်ကြီး ဦးဖေမြင့်မောင်သည်
အထူးကြပ်မတ်ဆောင် အပြင်ဘက်မှနေ၍ အထဲသို့ မှန်ပြတင်းမှ ကြည့်ကာ
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

တစုံတခုကို သူသည် စဉ်းစားနေပြီးမှ ရဲသွေး၏ အခန်းကို မဝင်တော့ဘဲ
သူ့ရုံးခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

သူ့နောက်က လိုက်နေသော စစ္စတာကြီး ဒေါ်သောင်းရွှေမှာ
သူ့ဆရာကြီးကို နားမလည်နိုင်ဘဲ သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ပါ၏ ။

*

အခန်း(၂)

“မေ့ကြည်ကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ မင်းထွက်မလာနိုင်တာနဲ့ ရေမိုးချိုးထား နှင့်မယ်ဆိုပြီး အရင်ပြန်လာခဲ့တာ”

မေ့ကြည်ဖြူသည် မျက်နှာကလေး မရွှင်မလန်း ဖြင့် သူ့ခေါင်းပေါ်က သူ့နာပြု ခေါင်းဆောင်းကလေးကို ချွတ်ရင်း ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

“ဟင်...မေ့ကြည် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ သက်ပြင်းတွေဘာတွေ ချလို့...”

“မေ့ကြည် ကြည့်နေရတဲ့ လူနာအတွက် စိတ်မကောင်းလို့ပါ ထွေးရယ်... သူ့အခြေအနေကို ဘယ်သူမှ အားမရ ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ... မေ့ကြည်ရယ်... ထွေးတို့လည်း သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့မှတ်လိုက်ပါ၊ ခုမေ့ကြည် ဂျူတီချိန် လွန်ခဲ့ပြီပဲ၊ ဆေးရုံကိစ္စ ခေါင်းထဲက ဖျောက်ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ကိုမျိုးတို့ ခုလောက်ဆို ဟိုင်းမှာ ရောက်နေကြပြီလား မသိဘူး၊ မြန်မြန်ရေချိုးပြီး အလှပြင်တော့...”

မေ့ကြည်ဖြူသည် သဘက်တထည်ကို ဆွဲယူကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ မေ့ကြည်ဖြူ၏ အလှအပ ပြင်ဆင်မှုများ ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။

“အင်း... မေ့ကြည်က ဘယ်လိုလို ပြင်ပြင် သိပ်ကိုလှတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုမြင့်ဇော်အောင်ကြီးက အသည်းခိုက်နေတာ ထင်ပါရဲ့”

“တော်စမ်းပါကွာ... အချင်းချင်း ကပ်မြှောက်နေပြန်ပြီ ထွေးကတော့...”

“တကယ်လှလို့ လှတယ်ပြောတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ တစ်ခုလို့နေတယ် မျက်နှာကလေးကို ပြုံးပြုံးထားစမ်းပါ၊ ကြည့်မကောင်းပါဘူး၊ ဘာလဲ

မေကြည့်ခေါင်းထဲက ကိုရဲသွေး မထွက်သေးဘူးလား”

“အာ ... ထွေးကလည်း”

“ထွေးကလဲ မနေနဲ့၊ ဟောဟိုမှကြည့်စမ်း... ကိုမြင့်ဇော်အောင်ကြီး တို့ဆိုင်ထဲမဝင်သေးဘဲ အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေကြတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

မေကြည်ဖြူနှင့် ထွေးထွေးတင်တို့သည် သူတို့၏ ခြေလှမ်းများကို ပို၍ သွက်လက်အောင် လျှောက်လိုက်ကြလေသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလားမောင်”

ထွေးထွေးတင်က သူ့ချစ်သူ ကိုမျိုးဝင်းကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ... ထွေးတို့ ဒီနေ့ ထွက်လာတာ နောက်ကျတာနဲ့ မောင်နဲ့ ဖိုးဇော် အပြင်ထွက်စောင့်နေကြတာ ကြာပြီ”

“မေကြည်ရဲ့ အထူးလူနာအတွက် လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်ပေးနေရလို့ နည်းနည်းကြာသွားတယ်၊ သူက မနက်ဖြန် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရမှာလေ”

“ဪ...”

“လာ...မေကြည်၊ ဒီမှာပဲ တခုခု စားပြီးမှ ရပ်ရှင်ရုံ သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဇော်...”

မြင့်ဇော်အောင်က မေကြည်ဖြူ လက်ကလေးကို အသာဆွဲ၍ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ခေါ်ဆောင်လာ၏ ။

မြင့်ဇော်အောင်နှင့် ကိုမျိုးဝင်းတို့သည် ချစ်သူကိုယ်စီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာယူစားသောက်နေကြသည်။

ကိုမျိုးဝင်းနှင့် ထွေးထွေးတင်တို့ နှစ်ယောက်က

အစားစားလိုက်ချစ်သူတို့ သဘာဝ နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်နှင့် ရှိနေစဉ်
မြငဇော်အောင်နှင့် မေကြည်ဖြူတို့ကတော့ ခါတိုင်းနေ့များနှင့်မတူ နှုတ်ဆိတ်နေချိန်
များနေ၏။

မြငဇော်အောင်သည် ယနေ့ အထူးစကားနည်းနေသော မေကြည်ဖြူကို
ကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲ ဖြစ်၍ လာသည်။

“ချစ် ... ဘာတွေ တွေဝေနေတာလဲဟင်၊ ချစ်ဘာတွေမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး
တွေးမနေနဲ့၊ မောင် ချစ်ကို အမြန်ဆုံး လက်လက်မယ်၊ ချစ်အလုပ်က ထွက်ရမယ်၊
ဒါပဲ...”

မေကြည်ဖြူသည် ဝန်းဝိုင်းသွားသော မျက်လုံးလေးများဖြင့် ချစ်သူ၏
မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ်... ဟုတ်လား မောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ ချစ်က ဘာတွေ အတွေးခေါင်နေတာလဲ၊ ချစ်နဲ့
မောင်သိပ်ချစ်တယ် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပြီး အတူနေမယ် ...
ဒါအဖြစ်ချင်ဆုံးမောင့်ရဲ့ ဆန္ဒပဲ”

“မောင်ရယ် ... စဉ်းစားပါဦး၊ မောင်နဲ့ မေကြည် ချစ်တာမှ
ဘာကြာသေးလို့လဲ... မောင် မေကြည်ကို မလေ့လာတော့ဘူးလား၊
အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဖို့ ထမင်းစားရေသောက် သဘောမျိုးလောက်နဲ့
မဆုံးဖြတ်သင့် ဘူးလေ”

“အဟင်း...ဟင်း... တယောက်ကို တယောက်
သုံးနှစ်သုံးမိုးကြီးများတောင် လေ့လာရဦးမှာလားချစ်ရာ၊ မောင်က ချစ်ကို အပွေးမြင်
အပင်သိလို့ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောလိုက်တာပါချစ်က
အထွေအထူးလေ့လာစရာလိုတဲ့ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာပဲ ၊ အေးဆေးတယ် ၊
ရိုးသားတယ်၊ စိတ်ထားဖြူစင်တယ် ... ဒါမောင့်ရဲ့ လိုလားချက်တွေပဲ

ဒီလိုလားချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ချစ်ကို မောင်တမိနစ် တစက္ကန့် လေးတောင် ခွဲမနေချင်တော့ဘူး၊ မောင့်အနားမှ တဖဝါးမှ မခွာနိုင်အောင်ထားပြီး ချစ်မျက်နှာ ကလေးကိုပဲ ကြည့်နေချင်တယ်ကွာ ... ချစ် မောင်ပြောတာကို မြန်မြန် စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးတော့...”

မြင့်ဇော်အောင်၏ စကားလုံးများက နူးညံ့သည့် မေကြည့်စိတ်ကို တစ်မုံစိမ့်တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်သွားစေပါသည်။ သူ့စကားများ ဆွဲဆောင်ရာနောက်သို့ သူ့အသည်းနှုတ် မျောပါနစ်မွန်း သွားခဲ့ပါသည်။

“မေကြည် စဉ်းစားပါ့မယ်မောင်ရယ် ... မောင်လိုချင်တဲ့ အဖြေကို အမြန်ဆုံး ပေးနိုင်အောင် မေကြည် စဉ်းစားပါ့မယ်”

“ချစ်က သိပ် လိမ္မာပဲကွာ”

“ဟွန်း မောင်နော် ... ဘေးမှာ လူတွေနဲ့”

“အဟင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ မောင့်စိတ်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့...”

“ကဲ... ဟိုနှစ်ယောက် ဒီနေ့ကော စားလို့ ပြီးကြမှာလား၊ ရုပ်ရှင်ချိန်က နီးနေပြီ”

“ပြီးပါပြီဗျာ၊ ပြီးပါပြီ”

မြင့်ဇော်အောင်က သူ့ရှေ့ ပန်းကန်ထဲမှ စားစရာများကို လျှင်မြန်စွာ စားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျသင့်ငွေ အားလုံးအတွက် သူက ဒကာခံ ရှင်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် တော့ သူတို့နှစ်တွဲသည် အငှားယာဉ်ဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သွားရန်၊ စားသောက်ဆိုင်တွင်း မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၃)

အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသူ တဦးကဲ့သို့ မေကြည်ဖြူ
စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်။

“မိန်းမ ... တိတ်လှချည်လား”

“အဟင်း စဉ်းစားနယ်လွန်သွားလို့ပါ ထွေးထွေးရယ်”

“ကိုမြင့်ဇော်အောင်ကြီးက မင်းနား တိုးကပ်ပြီး ဘာတွေ ဆီမန်း
မန်းနေတာလဲဟင်...”

“မောင်က မေကြည့်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ခွင့် တောင်းနေတယ်
ထွေးထွေးရယ်...”

“ဟယ်... ဟုတ်လား၊ နောက်ကားကတောင် ကျော်တက်တော့မှာ
ပါလား၊ ထွေးမောင်ကတော့ လက်ထပ်ဖို့ စကားစတောင်မစသေးဘူး၊ ထွေးတော့
မေကြည့်ကို မနာလိုတောင် ဖြစ်ချင်လာပြီ”

“ကိုမျိုးဝင်းခမျာလည်း ကြိုးစားနေရှာတာပါပဲကွာ၊ သူ့မှာ
မပြည့်စုံသေးလို့နဲ့ တူပါတယ်...”

“ဟုတ်တယ် မေကြည် ၊ ထွေး မောင်ကတော့ ကိုမြင့်ဇော်ကြီးလောက်
လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အဆင်မပြေဘူး ၊ အိမ်ထောင်တခု တည်ဖို့ ထွေးတို့ကတော့
အချိန်ယူရဦးမှာပါလေ”

စိတ်ပျက်အားလျှော့သံလေးဖြင့်ပြောနေသော ထွေးထွေးတင်ကို
မေကြည်ဖြူက ပခုံးလေးဖက်ကာ နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်သည်။

သည်ညမှာ တော့ မေကြည်ဖြူသည် သူ့ချစ်သူမောင်၏ အနုအလှ
စကားလေးများဆီသို့ စိတ်ကရောက်သွားလိုက် ... အလုပ်ထဲက သူ့လူနာဆီကို
စိတ်ကရောက်သွားလိုက်... သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးလိုက်နဲ့ တော်တော်နှင့်

အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“မေကြည်...မေကြည်”

“ဟွန်း...”

“မေကြည်... ထတော့လေ ဂျူတီ ဝင်ရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်...”

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သုတ်ရင်းနှိုးနေသော အခန်းဖော် သူငယ်ချင်းမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အယ်တော့... မေကြည်အရမ်း အိပ်ပျော်သွားတယ်”

“ညက စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ပြီး တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟွန်း... သိပါတယ်နော်”

“ဟွန်း... ထွေးကလဲ...”

ရှက်ပဲပဲ မျက်နှာလေးဖြင့် ထွေးထွေးတင်ကို တွန်းခဲ့ပြီး မေကြည်ဖြူသည် ရေချိုးခန်းဆီသို့ ပြေးခဲ့တော့သည်။

“မေကြည်ရေ ... ကော်ဖီနဲ့ မုန့် အဆင်သင့်ထားခဲ့တယ်၊ စားလိုက်ဦးနော်၊ ထွေးတော့ သွားပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ ထွေး”

မေကြည်ဖြူသည် သွက်သွက်လက်လက် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး ထွေးထွေးတင် အဆင်သင့်ထားခဲ့သော အစားအစာများကို စားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဂျူတီဝင်ရန် ရုံးခန်းဆီသို့ အလျှင်အမြန် ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ရုံးခန်းထဲရှိ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် သူလက်မှတ် ထိုးနေစဉ် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော လက်ထောက်သူနာပြုအုပ် ဒေါ်မြစမ်းအေးက မေကြည်ထံသို့

လျှောက်လာ၏။

“မေကြည်”

“ရှင်...မမမြ”

“မင်းခွဲခန်းထဲ ဝင်ရမယ်လို့ စစ္စတာကြီးက ပြောခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဟင်...မေကြည်...မေကြည် ခွဲခန်းဝင်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကိုရဲသွေးကိုတောင် ခုပဲ ခွဲခန်းထဲကို သွင်းသွားကြပြီ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မမမြ”

ဆရာမလေး မေကြည်ဖြူလည်း ခွဲခန်းရှိရာသို့ ခြေကုန်သုတ်၍
ပြေးပါတော့သည်။

ခွဲခန်းတွင် ခွဲစိတ်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်နေသော လူနာ ကိုရဲသွေးကို
အားပေးစကားပြောဖို့ ဆရာမလေး မေကြည် အချိန်အနည်းငယ် ရလိုက်ပါသည်။

“ဆရာမ...လာတယ်နော်”

သူ့ကိုမြင်တော့ ရဲသွေး၏ မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပါသည်။

သူတို့ကနောက်တွင် ရပ်နေသော ဆရာကြီးက
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်...

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုရဲသွေး စိတ်ကိုအေးအေးထားနော်၊ ကိုရဲသွေးရဲ့
ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်မှာပါ”

“ကျွန်တော် အားတွေ တင်းထားပါတယ် ဆရာမ”

“ဒီလိုမှပေါ့...ကဲ စိတ်ကိုအေးအေးထား၊ မေကြည် ...
ကိုရဲသွေးအနားမှာပဲ ရှိနေမယ်”

ရဲသွေးက ပြုံးရောင်သန်းနေသော မျက်နှာဖြင့်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပဲ ကိုရဲသွေးကို မေ့ဆေးထိုးပေးဖို့ မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီး
ရောက်ရှိလာသည်။

အချိန်အတော် ကြာမြင့်သော ခွဲစိတ်ကုသမှုကြီး ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင်
ခွဲစိတ်ကုသမားတော်ကြီးက သတိမရသေးသော ရဲသွေးကို လိုအပ်သည်များ
ပြုလုပ်ပေးနေသော မေကြည်ဖြူအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဆရာကြီးကတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ သုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားပြီး
ကိုယ်တတ်တဲ့ ပညာနဲ့ အစွမ်းကုန် ကုသပေးပြီးပြီ၊ ကျန်တာကတော့ မင်းအပိုင်းပဲ”

“ရှင်... ဆရာကြီးပြောတာ... ကျွန်မ... ကျွန်မ သဘောမပေါက်...”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဆရာမလေး သဘောမပေါက်ဘူးဆိုတာ
ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဆရာမလေး သဘောမပေါက်တာကို ဆရာကြီး မြင်ထားတယ်၊
သူ့ရောဂါအတွက် စိတ်ပျက်အားလျှော့နေတဲ့ မောင်ရဲသွေးဟာ ဆရာမလေးကို
မြင်လိုက်တွေ့လိုက်ရင် သူ့မျက်နှာမှာ အားသစ်တွေ တက်လာတယ်၊ ဒါကို ဆရာကြီး
မြင်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ဆရာမလေး
တဖက်တလမ်းကနေ အားပေးမှု ထိရောက်နေလို့ ဒီနေ့ ခွဲခန်းထဲ ဝင်ဖို့ ဆရာကြီး
ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပဲ၊ ဆရာကြီးတူလေးကို ဆရာမလေးပဲ ဆက်ပြီး
ပြုစုအားပေးသွားပါလို့ ဆရာကြီး ပြောချင်ပါတယ်”

“ဆရာ...ဆရာကြီး... ဟို... ကျွန်မ ... ကျွန်မ မကြာခင်
လက်ထပ်တော့မှာမို့ အလုပ်ကနေ ထွက်စာတင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ကျွန်မ
ခင်ပွန်းလောင်းက ကျွန်မကို အလုပ် ဆက်မလုပ် စေချင်တော့လို့ပါ၊ အဲဒါ...”

“မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆရာကြီး တားပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူးကွယ်...
ရတောင့်ရခဲ လူတယောက်ရဲ့ အသက်တချောင်းကို ကယ်သင့် မကယ်သင့်ကိုတော့

မင်းသေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါတယ်”

မေကြည်ဖြူသည် မေ့ဆေးအရှိန်ဖြင့် မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသော ရဲသွေး၏ ဖြူဖျော့နေသော မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း.. ငါက သူ့အတွက် အားသစ်တွေ လောင်းပေးနေတဲ့ သူတယောက်လို့ ဆရာကြီးကဆိုလိုတယ်၊ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပါလိမ့် သူ့ကို ငါလည်း ခင်တွယ် သနားမိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေ မောင့်ကို ငါဘယ်လို ဖွင့်ပြောမလဲ၊ မောင်ကကော သဘောဘယ်တူလိမ့်မလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီညနေ မောင့်ကို ငါသွားမတွေ့နိုင်ရင် မောင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတော့မယ်”

သူ့ချစ်သူနှင့် သ၏ ပြုစုဖေးမမှုကို တောင့်တလိုလားသူ နှစ်ဦးကြားတွင် ဆရာမလေး မေကြည်ဖြူမှာ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တခု ကို မချနိုင်ပဲ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေ၏ ။

“ဆရာမ...”

ပူနွေးနေသော လက်တဖက်က သူ့လက်ကိုကိုင်၍ ညင်သာစွာ ခေါ်လိုက်သူကို မေကြည်ဖြူ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

မေ့ဆေးကောင်းကောင်းပြယ်၍ သတိရနေပြီဖြစ်သော သူ့လူနာ ရဲသွေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲသွေး၏ ပြုံးရောင်သန်းနေသော နှုတ်ခမ်းသည် ဖြူလျော့မနေပဲ ပန်းနုရောင် သန်းနေသည်ကို မေကြည်ဖြူ သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ကိုရဲသွေး... သတိရလာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေလို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဆရာမကို ကျွန်တော့်အနားမှာ တွေ့လိုက်ရတော့ ပိုပြီး

နေလို့ကောင်းတယ် ထင်မိတယ်ဗျာ၊ ဆရာမ ကျွန်တော့် အနားမှာ တချိန်လုံး ထိုင်နေတာလားဟင်”

“ခွဲခန်းထဲက ထွက်လာပြီးကတည်းက ထိုင်စောင့်နေတာပါ ကိုရဲသွေး”

“ဆရာမကို အားလည်းနာတယ်၊ ကျွန်တော် ဝမ်းလည်းသာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဆရာမကို သတိရလာရင် တွေ့မှတွေ့ရပါ့မလားလို့ ”

“ကိုရဲသွေး... သိပ်သကားမပြောနဲ့ဦးနော်၊ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ကောင်းကောင်းအနားယူပါ၊ ကိုရဲသွေး ခွဲစိတ်ခံယူထားမှုက သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ခွဲစိတ်မှုပြီးရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုနဲ့ နေထိုင်စားသောက်မှုတွေက လည်းသိပ်အရေးပါတယ်၊ ကိုရဲသွေး လိုအပ်တဲ့ အကူအညီမှန်သမျှ မေကြည် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ စိတ်အေးချမ်းသာ အနားယူပါနော်”

မေကြည်ဖြူသည် ရဲသွေး၏ လက်တဖက်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ အသာပြန်ချပေးရင်း ရဲသွေးကို နှစ်သိမ်းအားပေး စကားများ ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာမကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆရာမ စကားကို ကျွန်တော်နားထောင်မှာပါ၊ တပည့် အလိမ္မာလေးတယောက်လိုပေါ့...အဟင်း”

ရဲသွေးသည် သူ့စကားအဆုံးတွင် နှုတ်ခမ်းတွင် အပြီးဝေ၍ မျက်စိကို မှိတ်ထားနေတော့သည်။

မကြာခင် ရဲသွေး ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဆရာမလေး မေကြည်ဖြူလည်း သူ့ကို ဝပ်ထဲ ဝင်လာသော ဆရာမနဲ့ ခဏထားခဲ့ပြီး သူ့ကို စောင့်နေမည်ဖြစ်သော အခန်းဖော် သူနာပြုဆရာမလေး ထွေးထွေးတင်ဆီ အပြေးကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

သူနာပြုများ အနားယူခန်းတွင် သူ့ကို ထိုင်စောင့်နေသော ထွေးထွေးတင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်...မေကြည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

“မေကြည် မနက်က နှလုံးခုန် ကိရိယာ ခွဲထည့်ထားတဲ့ လူနာ ကိုရဲသွေးကို စောင့်နေလို့ ထွေးရဲ့”

“ဟင်... သူစပယ်ရှယ် နပ်(စ်) မငှားဘူးလား”

“ညဆရာမတော့ ငှားထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ စပယ်ရှယ် ရိက္ခတ်(စ်)နဲ့ သူတူကို မေကြည့်ကို ဆက်ကြည့်ခိုင်းထားတယ် ထွေး...”

“ဟင်... ဒါဆို ကိုမြင့်ဇော်အောင် ဘာပြောမလဲ မသိဘူး”

“ဟင်း... သူတော့ မေကြည့်ကို စိတ်ဆိုးမှာပဲ၊ သူက မေကြည့်ကို အလုပ်တောင် အတင်းထွက်ခိုင်းနေတာ ၊ မေကြည်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး ထွေးရယ်...”

“မေကြည်က လက်ထပ်တော့မယ်၊ အလုပ်က ထွက်တော့မယ်ဆိုတာ ဆရာကြီး ကိုပြောမပြဘူးလားဟင်”

“ပြောပါတယ်၊ ဆရာကြီးက သူတူလေးရဲ့ အသက် ကို ကယ်ဖို့ မေကြည် တထောင့်တနေရာက ပါနေတယ်တဲ့ကွာ...”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို ကိုယ်နားမလည်ဘူး မေကြည်”

“ဒီလို ထွေးရယ်... သူ့ကို မခွဲခင် တနေ့က သူကကို မေကြည် အဖျားတိုင်းပေးရင်း စကားပြောနေကြတာ ဆရာကြီးက ဘယ်အချိန်က ကြည်ပြီး လေ့လာသုံးသပ်သွားတယ် မသိပါဘူး၊ နောက်တနေ့မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း မေကြည်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပဲ ခွဲခန်းထဲ ဝင်ခိုင်းတယ်၊ သူ့ကို ခွဲစိတ်ပေးပြီး သူသတိမေ့နေတုန်းမှာ ဒီလူနာကို အသက်ရှင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်ပေးနိုင်တဲ့ သူက မေကြည်ပဲတဲ့၊ မေကြည်ကို တွေ့လိုက်ရင် သူ့မျက်နှာမှာ အားတက်လာမှုတွေ တွေ့လာရတယ်တဲ့၊ လူတယောက်ရဲ့ အသက်ကို မေကြည် ကယ်ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ မေကြည်က ကျွန်မ

အလုပ်ထွက်တော့မှ၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ မကြာခင်
လက်ထပ်တော့မယ်ပြောတော့ ဆရာကြီးက ဒါကို သူဘာမှ မပြောလိုဘူးတဲ့၊
ဒါပေမယ့် စိတ်ပျက်အားလျော့ထားတဲ့ သူ့ဘဝမှ မေကြည်က တဖက်တလမ်းကနေ
အားပေးနိုင်တဲ့ လူဖြစ်နေလို့ လူ့အသက်တချောင်းကို ကယ်သင့်ကြောင်း
ပြောသွားတယ်ထွေးရယ်”

“ဟင်... ဒါ...ဒါဆို ကိုရဲသွေးက မေကြည့် ကို ချစ်နေတာလား”

“ဟင်း... မပြောတတ်တော့ပါဘူး ...ထွေးရယ်”

“သူနေကောင်းသွားရင်တော့ ဖြေရှင်းရခက်တဲ့ ပြဿနာကြီးများ
ဖြစ်စလာမလား”

“မေကြည်ကကော ဒီကိစ္စကို ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူးလား၊
ဆရာကြီးက ဘာပြောပြောပေါ့”

“ဟင်း...”

ဆရာမလေး မေကြည်ဖြူက စိတ်မောဟန်ဖြင့် ပင့်သပ်လိုက်ရင်း
ထွေးထွေးတင်၏ မျက်နှာ ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့ကို မေကြည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂရုဏာ သက်မိနေတယ်၊
သူ့ကိုဥပေက္ခာပြုထားပြီး ထွက်မသွားချင်ဘူး၊ မေကြည့်ကြောင့် သူ တခုခု
ဖြစ်သွားမှာကို မေကြည် စိုးရိမ်တယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်ထွေးရယ်...”

“အင်း... မေကြည်က စိတ်ထားနဲ့ညှဲတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ဆိုတော့
လူတဖက်သားကို သနားကြင်နာစိတ် ပိုနေတာပေါ့၊ ဒီကိစ္စ ကမေကြည် ကိုယ်တိုင်ပဲ
ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စဆိုတော့ ထွေးလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး၊
အကျိုးအကြောင်းကို တော့မြင့်ဇော်အောင် နားလည်အောင်
ထွေးပြောပြလိုက်ပါမယ် ”

“သူ့ကို ပြောပေးပါ။... အရေးကြီးတဲ့ လူနာအတွက် ဆရာကြီးက တာဝန်ချထားလို့ မေကြည် မလာနိုင်တာပါလို့... သန်ဘက်ခါကျရင်တော့ မေကြည် သူ့ကို ဆက်ဆက် လာတွေ့ပါ့မယ်လို့...”

“စိတ်ချ မေကြည် ...ထွေး ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ထွေးရယ်”

သူနာပြုဆရာမလေး ထွေးထွေးတယောက် နားခိုခန်းမမှ ထွက်သွားသည်ကို ဆရာမလေး မေကြည်ဖြူသည် အငေးသားကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟေ့...မေကြည်... ဂျူတီ ဆက်ဝင်ပေးနေရတာ လား”

သူကပခုံးကို အသာကိုင်၍ မေးလိုက်သူကို မေကြည်ဖြူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ မမစန်း၊ ဟုတ်တယ်...ဆရာကြီးက ညစောင့်ဆရာမနဲ့ အတူနေပေးပါဆိုလို့ မေကြည် ဆက်စောင့်ရမယ်၊ မမစန်းကော ပြန်တော့မလို့လားဟင်”

“ခဏနေရင် ပြန်မယ် ၊ မနက်ဖြန်မှာ ခွဲမွေးမယ့်လူနာအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရဦးမယ်လေ”

“မမစန်း...”

“ဘာလဲ မေကြည်”

“ဆရာကြီး ကဒီလူနာကို သိပ်ဂရုစိုက်နေလို့ မေကြည်ပါ ဒုက္ခ ရောက်နေရတယ်”

“ရဲသွေးက ဆရာကြီးတူလေ၊ ဆရာကြီး အကိုကမွေးတာ၊ သူကသူတူကို သိပ်ချစ်တာ၊ သူတို့က သူဌေးတွေ လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်တဲ့လူတွေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့

ခြောက်လလောက်က ကိုရဲသွေး ဖေဖေ နိုင်ငံခြား မှာ ပညာတော်သင် သွားတဲ့
ရဲသွေးရဲ့ ချစ်သူ ချွေးမလောင်းလေးနဲ့ အတူ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး
ဆုံးသွားရှာတယ်။ ရဲသွေးက အဖေတခု သားတခု၊ ဒီကြားထဲ သူ့ချစ်သူမိန့်ကလေးပါ
ဆုံးတယ်ဆိုတော့ အရမ်းခံစားနေရတယ်။

“ကို ရဲသွေးက သူကရောဂါကို နိုင်ငံခြားမှာ မကုဘူးလား”

“အစကတော့ သူ့နှလုံး အထောက်ကူပြု ပစ္စည်းကို နိုင်ငံခြားမှာပဲ
ထည့်ပြီး ခွဲစိတ်မလို့ပါပဲ။ မမျှော်လင့်ပဲ သူ့ချစ်သူနဲ့ အဖေပါ ဆုံးသွားတော့
သူဘယ်ကိုမှ သွားလိုစိတ်မရှိတော့ဘူး၊ လုပ်ငန်းတွေ အားလုံးကိုလည်း
သူ့လက်ထောက်နဲ့ ပစ်ထားပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတယ် မေကြည်ရဲ့”

“ဟင်း...သနားစရာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် မေကြည် စိတ်ဓာတ်ကျရောဂါ ဝင်နေတဲ့ သူ့ကို
ဆရာကြီးက အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျအားပေးလာလို့ ခုလို ခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်နိုင်ခဲ့ကာ၊
ဆရာကြီးကတော့ မေကြည်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်နေတယ်ကွယ်”

“အင်း...ခုလို ကိုရဲသွေးအကြောင်း ကြားရတော့ သူ့ကို ပိုပြီးတောင်
သနားမိပါတယ် မမစန်းရယ်၊ ဆရာကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊
မေကြည်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာထက် လူတယောက်ရဲ့ အသက်ကို
ရှေ့တန်းတင်နေသင့်တယ်လို့ မေကြည် သဘောပေါက်မိလာမိပါပြီ၊
သူပြန်နိုးနေပြီလားမသိဘူး၊ မေကြည်သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ...မမစန်း”

“အေးအေး ညီမလေး... ကုသိုလ်တွေ အများကြီးရမှာပါကွယ်”

မေကြည်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ သူနာပြု ခေါင်းဆောင်းကလေးကို
တပ်ဆင်ပြီး အထူးကြပ်မတ် ကုသဆောင် ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။